

Arrest

nr. 279 944 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. L. (..)

Voorna(a)m(en): D. (..)

Nationaliteit: Cuba

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Santiago de Cuba

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 08.01.2021 in toepassing van artikel 40ter van de wet, waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 13.07.2021. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg V. F. I. E. (..) (xxx), haar wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning op 27.10.2021 in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 14.04.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 03.05.2022. Betrokkene maakte de volgende documenten over:

- Meldingsfiche huishoudelijke moeilijkheden / gezinsconflict zonder slagen dd. 09.05.2022
- Attest dr. N.
- Formulier voor gezondheidsbeoordeling
- Arbeidsovereenkomst – bepaalde duur (van 01.01.2022 tot 31.12.2022) met (...) + loonbrieven januari tot en met maart 2022 + fiscale fiche 281.10 inkomstenjaar 2021
- Loonbrieven (...) BV januari tot en met maart 2022 + fiscale fiche inkomstenjaar 2021 + individuele rekening 2021
- Deelcertificaten lessen Nederlands
- Attest van hoofdverblijfplaats
- Attest van inburgering dd. 15.12.2021
- Verklaringen P. L. (..) D. (niet), T. (..) M., C.-S. (..) F., L. P. (..) I. (tante), M. (..) G., V. (..) M., C. (..) G., V. (..) E. (zaakvoerder xxx), B. (..) I. (namens xxx BV)
- Kentekenbewijs + rijbewijs
- Kaartje De Voorzorg

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 08.01.2021. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Ze werd op 27.10.2021 reeds in onderlinge overeenstemming stopgezet. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene maakt slechts één enkele melding over die zij bij de politie van Hasselt deed, waarin zij verklaart dat haar ex-partner zich meermaals verbaal agressief tegen haar zou hebben gedragen en haar slecht behandeld zou hebben. Die melding werd echter pas gedaan nádat onze administratie haar verzocht om haar persoonlijke situatie te duiden en met het doel "haar verblijfsvergunning toch te verkrijgen", zodat het gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten. De in de melding vervatte beweringen van betrokkene worden bovendien niet gestaafd aan de hand van andere documenten die uitgaan van een objectieve derde die die feiten heeft vastgesteld (een politiebeambte, sociaal werker, arts, ...). Deze melding, die louter de verklaringen van betrokkene bevat, vormt dan ook geen afdoende bewijs dat mevrouw het slachtoffer is/was van een schrijnende situatie naar de zin van de wet.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen van de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft nog maar sedert 17.11.2020 (visumstempel) in België, nu dus ongeveer anderhalf jaar, wat een zéér korte periode is. De duur van haar verblijf in het Rijk is dan ook niet van die aard dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.

Gezien betrokkenen nog niet zo lang in België verblijft, kan ook redelijkerwijze worden gesteld dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Een verhuis naar een ander land impliceert immers niet dat alle banden met het herkomstland komen te vervallen, zeker wanneer die verhuis nog maar vrij recent plaatsvond. In ieder geval blijkt uit het administratief dossier dat haar twee minderjarige kinderen nog in Cuba woonachtig zijn, nu betrokkene voor hen een visum gezinshereniging aangevraagd heeft. Betrokkene heeft dus nog familiale banden met Cuba. Zelf voert zij geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor de beëindiging van haar verblijfsrecht.

Betrokkene is thans tewerkgesteld voor (...) en (...) BV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering en deelcertificaten van gevolgde taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de voorgelegde verklaringen van derden betreft, waaruit moet blijken dat betrokkene reeds goed geïntegreerd is in België, moet worden opgemerkt dat deze het karakter van verklaringen op eer hebben, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Zij volstaan dan ook niet om aan te tonen dat betrokkene in die mate is geïntegreerd dat haar verblijfsrecht zou moeten worden behouden.

Dat betrokkene thans over een wagen beschikt en het nodige heeft gedaan om haar rijbewijs te behalen vormt evenmin een bewijs van integratie. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften te voorzien. Daarnaast is het hebben van een rijbewijs een wettelijke plicht, die aan eenieder wordt opgelegd om zich met een wagen op de openbare weg te begeven, ongeacht diens nationaliteit. Voor zover mevrouw meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.

Hierboven werd reeds aangestipt dat de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon werd beëindigd op 27.10.2021. Betrokkene woont sedert 07.09.2021 samen met een andere man, de heer M. (...) G. (RR: xxx). Het is echter niet omdat twee personen ingeschreven staan op hetzelfde adres, dat die personen ook effectief een relatie hebben. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er met die heer een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Bovendien voert betrokkene zelf ook geen elementen aan waaruit blijkt dat zij een relatie met deze heer zou hebben. De heer M. (...) maakt in zijn verklaring zelf ook geen gewag van enige relatie die hij met mevrouw zou hebben. Louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog niet automatisch blijken dat betrokkenen een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de verhuis van mevrouw erop gericht was zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Daarnaast moet vastgesteld worden dat betrokkene geen minderjarige kinderen in België heeft. Bijgevolg kan besloten worden dat ook haar gezinssituatie niet van die aard is, dat ze een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar het recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesemorie herneemt de verzoekende partij haar middel zoals ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift en verschaft zij tevens een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Zij stelt als volgt:

“EERSTE EN ENIGMIDDEL:

Schending van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht

Verzoekster bevindt zich weldegelijk in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Deze bepaling stelt dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere, schrijnende situaties dit rechtvaardigen, en voor zover zij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstand stelsel van het Rijk, en voor zover zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Verzoekster is meermaals het slachtoffer geweest van de mentale marteling van haar partner. Dit gebeurde op allerhande manieren. Dit werd geuit door verbale beledigingen/dreigementen, het boven haar hoofd houden dat meneer alles in handen had om haar toekomst te verpesten. Er werd ook met eten gegooid naar verzoekster tot de huid vol uitschelden als meneer weer eens te diep in het glas bleek gekeken te hebben.

De situatie werd onhoudbaar waardoor de relatie werd stopgezet en verzoekster de woonst noodgedwongen verlaten heeft. De klachten werden nadien neergelegd bij de politie. Dit blijkt voor verwerende partij een frappant feit te zijn. Dit laat nogmaals zien dat verwerende partij op geen enkele manier zichzelf in de schoenen van verzoekster plaatst. Ze bekijken niet eens dat de reden hiervoor is dat als dit werd gedaan tijdens de relatie er veel op het spel stond voor haar. En dat dit nadien binnen het huishouden naar boven kon gehaald worden om haar verder te treiteren en te kleineren.

Bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, is het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Dat er echter toch sterke aanwijzingen en bewijzen zijn dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt.

De gemachtigde heeft zijn beslissing omtrent de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, niet zorgvuldig voorbereid.

De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Uit het administratief dossier kan duidelijke afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond zodat er toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° Vw.

Verwerende partij stelt onterecht in zijn nota met opmerkingen dd. 08.08.2022 dat verzoekster geenszins aantoonbaar dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Zo stelt men in de nota met opmerkingen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Echter dient er rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekster aanhaalde dat zij het slachtoffer was van partnergeweld. Partnergeweld is geweld in de familie die verschillende vormen kan aannemen, waaronder het toebrengen van psychologische letsels – dit is psychisch/geestelijk geweld. Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet heeft het niet over geweldplegingen die attesteerbare fysieke verwondingen veroorzaken.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft.” Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)

b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt:

“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten.” Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de geestelijke geweldplegingen, die nochtans worden vermeld door verzoekster.

Thans verwijst verzoekster nogmaals naar de melding die verzoekster deed bij de politie te Hasselt dd. 09.05.2022 – waarover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd en waarvan de verwerende partij dus onmiskenbaar kennis had. In deze melding werd door verzoeker gewag gemaakt van het verhinderen van de toegang tot de woning door verzoekers ex-partner, de slechte behandeling door haar ex-partner en een alcoholprobleem van verzoekers ex-partner.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een eerder beperkte definitie hanteert van de “bijzonder schrijnende situaties” uit artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met of verder onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van verzoekster, hoewel het administratief dossier indicaties bevat die kunnen wijzen op een “bijzonder schrijnende situatie” zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten besluiten tot de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, dient de administratie in het licht van het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van een beslissing te steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, hetgeen te dezen niet is gebeurd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.”

3.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn gekend en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Met een loutere verwijzing naar een schending van “de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur” slaagt de verzoekende partij daar niet in. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen en dat luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de wettelijke samenwoning met de Belg, in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht kreeg, binnen de drie jaar na aanvang ervan werd beëindigd en dat er geen gezinscel meer is. Conform artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij aldus het verblijf van de verzoekende partij beëindigen nu zij nog geen vijf jaar gerechtigd was op verblijf. De verzoekende partij betwist dit *an sich* ook niet. Zij betwist ook niet dat zij niet valt onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij betoogt evenwel onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet te vallen. Zij stelt slachtoffer te zijn geweest van een bijzondere schrijnende situatie.

3.7. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene maakt slechts één enkele melding over die zij bij de politie van Hasselt deed, waarin zij verklaart dat haar ex-partner zich meermaals verbaal agressief tegen haar zou hebben gedragen en haar slecht behandeld zou hebben. Die melding werd echter pas gedaan nádat onze administratie haar verzocht om haar persoonlijke situatie te duiden en met het doel “haar verblijfsvergunning toch te verkrijgen”, zodat het gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten. De in de melding vervatte beweringen van betrokkene worden bovendien niet gestaafd aan de hand van andere documenten die uitgaan van een objectieve derde die die feiten heeft vastgesteld (een politiebeambte, sociaal werker, arts, ...). Deze melding, die louter de verklaringen van betrokkene bevat, vormt dan ook geen afdoende bewijs dat mevrouw het slachtoffer is/was van een schrijnende situatie naar de zin van de wet. “*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aanvaardt de verwerende partij niet dat verzoekende partij heeft aangetoond dat zij slachtoffer is geweest van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt tegen deze motivering in dat zij pas naar de politie is gestapt nadat zij de woning had verlaten omdat er tijdens de relatie te veel op het spel stond en dit naar boven kon gehaald worden om haar verder te treiteren en te kleineren. De Raad kan verzoekende partij in deze verantwoording evenwel niet volgen. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de relatie al op 27 oktober 2021 werd stopgezet en bovendien dat verzoekende partij reeds op 7 september 2021 ingeschreven stond op een ander adres. Verzoekende partij had – indien zij meende dit niet te kunnen doen tijdens de relatie – aldus sindsdien de mogelijkheid om naar de politie te stappen, doch zij heeft dit nagelaten. Pas wanneer zij op 3 mei 2022 – wat méér dan zeven maanden na de beëindiging van de relatie is – geconfronteerd wordt met het schrijven van het bestuur dat haar verblijfssituatie onderzocht wordt, begeeft verzoekende partij zich op 9 mei 2022 naar de politie om melding te maken van het feit dat zij slachtoffer zou zijn geweest van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Gelet op deze gang van zaken is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het gesolliciteerde karakter van de melding bij de politie niet kan uitgesloten worden. Dit alles nog temeer nu de beweringen van verzoekende partij ook op geen enkel vlak gestaafd worden door andere documenten uitgaande van een objectieve derde die de feiten heeft vastgesteld zoals een politiebeambte, een sociaal werker, een arts...

Waar verzoekende partij nog betoogt dat partnergeweld ook psychisch geweld kan omvatten, wijst de Raad erop dat de verwerende partij geenszins uitsluit dat een bijzonder schrijnende situatie ook psychisch geweld kan omvatten. De verwerende partij wijst er daarentegen op dat verzoekende partij niet

aannemelijk maakt dat zij slachtoffer is geworden van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet nu blijkt dat zij het houdt op loutere beweringen waarvan zij bovendien pas melding heeft gemaakt nadat zij geconfronteerd wordt met het schrijven van het bestuur dat haar verblijfssituatie zou worden onderzocht. Indien verzoekende partij werkelijk slachtoffer was van partnergeweld – weze het fysiek en/of psychisch - dan kan van haar verwacht worden dat zij daarvan al eerder melding maakte. Het gegeven dat zij pas voor het eerst, meer dan zeven maanden na de beëindiging van de relatie en na confrontatie met het schrijven van het bestuur, zich naar de politie begeeft om melding te maken waarbij haar verklaring ook op geen enkele objectieve wijze ondersteund wordt, laat op niet kennelijk onredelijke wijze toe vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel degelijk slachtoffer was van een bijzonder schrijnende situatie tijdens haar relatie.

Met “*bijzonder schrijnende situaties*” in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet worden situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra familiaal geweld tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4). De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “*bijzonder schrijnende situaties*” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat ze wel degelijk het slachtoffer is van een schrijnende situatie en hierbij volhardt in haar versie van de feiten, maar hiermee en met haar hierboven besproken betoog toont zij niet aan dat verwerende partij haar situatie incorrect, onevenredig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 42quater van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld of heeft veronachtzaamd met bepaalde, aan haar kenbaar gemaakte, elementen rekening te houden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van bepaalde pertinente feitelijke gegevens geconcludeerd heeft dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

3.8. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt dan weer in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007).

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in het kader van de beëindiging van een verblijf met een statische Belg de verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen. Ook artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat, wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het schrijven van 14 april 2022 dat op 3 mei 2022 aan de verzoekende partij werd betekend – blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42quater, § 1 en § 4 van de vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet mondeling werd gehoord doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat de verwerende partij haar niet heeft gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER